אפשר דמייתי שיתין בחד מנא ומנע להו וקמין · תימה והא מנא בהקמין רבה (נעיל כה.) וכריס ממנו נקומץ מן המוכר שלא יבלע מערבות והא על כריחך הא דקאמרי' דמזכיר ממנו נקמץ יש לנו למעבד בשני כלים ויקמין ומשמע התם כגון דתקן קמיעא בקבא אע"ג דעריב ממילא ולין נחלק בין עשרון אחד לכמה עשרונות והא על כריחך הא דקאמרי' הכא ומנע להו וקמין למה לי דמנע להו לא נלא מנוס דכריס להו סמס וכיון דמכריס ממנו נקמץ יש לנו למעבד בשני כלים ועריך לפרש שני כלים דהכא סעריבה של מרעולים דהתם ואע"ג דמתסקן מחילה הא מנע ולא"ל דבכולה שמעתא משמע דלא אסריק אלא לערב מינה בנדבה אבל מינה בחובה משמע דבריו ולא"ל לרבי יאמר אם שניים שעכרונים נדרבי כרי עלי עדיין עשרון לי ואם פחות מכ' נדרבי כרי עלי עדיין כל מה שיסכרמי מכ' ושוה עשרון אחד יוסר ומייתי שיתין בחד מנא ואחד בחד מנא ומנע להו וקמין מהאי דכיון שהכל חובה יכול לערב ויש לומר כהשיגן לעיל בפרק החומה (דף פט·) הרוצה לאמרה מוב אבר לא מחזר ולא אמרם ליקו ולימדר לכחחילה ולין לנו לעשות כלום תקנה ע"י כרי עלי אבל בהרי ז שרי דהי "מנה ורבי כרי" לעיל בן יעקב ולין לומר לרייתי שיתין בחד מנא ואחד בחד מנא ומנע להו וקמין לו מעשרון מנדבה דכשנים הא "כי כלל חובה מערב" בנדבה הוא, ליה הוסר שמנה ורינה שמנה: **לא** יפחות מכי נזירין · וחזוקא כי אמר עלים אבל כי אמר מן מייתי נזיר, אחר כתיבתא בשקלים (דף יח·): **לא** יפחות מן הקומץ · כמסכת שקלים בפרק שלשה עסר שעורות (דף יח·) פליגי לי לעשות יד בעלים לי לעשות יד כהן:

המעלה לא הקומץ כתוך מייבי. ובכולא כלנא הוי מעלה קומץ בעלים הקמרה מעליתא הוא הלכך לא תשיב להו בשיתא דקמרה מעליתא הוא ולא יפחות מכי נזירין ולא"ל אי אמרת בשלמא דקמרה מעליתא הוא אלא אי אמרת דקמרה מעליתא הוא אלא אי אמרת דקמרה מעליתא הוא אלא אי אמרת